

Varga Imre

A szél fúvása

*Idegen, ugye, nektek,
idegen, ahogyan beszélek?
Csak a törzs nyelvét értők
zavartan hátra- s félrenéznek.
Itt vagyok, hé! S hiába.
Tüzemből nem kap a testük –
dermed bennük a lélek.
Riadtak, míg rájuk nézek.
Patakcsobogás, madárdal,
erdő zúgása – így sem értnek.
Mindenütt helye van,
annak, aki kilépett.
Egy kevés árny a fenyéren –
ez is otthonként véd meg.
Közelebb hozzám a Tejút
mint a bőröm; gerincem
előtt világít. Szavaim közt az
úr sötétje látszik
s az élő csend kitágít.
Dobog, lüktet a kő alattunk.
A csak törzsünk szavait értők
zavartan félrenéznek.
A szél lobog zölden –
ez a búcsúm most,
énem helyetti ének.*

Párhuzamos életeimből

*Az él átmetszi a burkot. Egy gondolat ketté-
hull. Még mélyebbre, még, érzésed magjáig:
ízleled a fém hidegét, látod a megnyílást, ahogy
fájdalmadat az öröm elönti. Fehére, arany
fénye kiárad. A kőfejtő munkás bődülve
eldől; ideje elbomlik gyorsan, a sziklafal tövében,
csontjai a kitermelt kövek között.*

Nem kell szenvedni, ennyi emlék marad
utána, hogy a fájdalmat megértsed, s túljuthass rajta.
Ez már egy tágas nappaliban hangzana; az évszakod maradt,
a nyár, odakint, az üvegfal mögött, nyugágy,
úszómedence, vörös virágok. S akinek nevében
mondod: ő is te vagy. Körötted otthonos tereivel a lét.
Mintha én szenvedtem volna, és mégsem,
ez innen képtelenség, ahol a mélybe boldogság,
szabadság merít el és a teremtés.
Lebuksz a felszín alá és derűsen
lökődsz fel megint, napsütötte kertedbe
születve. Naponta megújulsz, kikelve
úszómedencéd habjaiból. Azt élem, ami rám bízott,
a kőfejtés, majd a padlásszoba szorgalmas
körmölője után. S ebben a nagy térben megtalál
minden, ami éltet, ami egyetlen. A szenvedés mélysége hazug
volt, sziklameredély, hámló házfal jelezte,
hogy ama keménységnél nem juthatsz tovább.
Itt dolgozva testmeleg szobádban, sincs külön célod,
ahogy a rózsa színét, a napod kinyitja.
A kulcslyukon a fény kiárad.
Létem, vagyok a nyitja.

Karusszel

Teste előtt jár s lépdel utána
Tóban alakja sárga viráglény
Most megelőzi most beleolvad
Szavaktól képtől árnyas tér érzi

Lép de céljában múltja csörömpöl
És amin átjut hordja magával
Áthatolja-e végleg a testét
Percébe hullva bőrén is áttör

És becsobogja zöld örömeivel
Fürge patakja s füvek lobogják
Hogy hazaért már otthon a vándor

Tértelen háza üresen gazdag
Út pora vágya végre lenyugszik
S tölgyfa levéllel int a teremtés